

UTDRAG FRA EUROPE DOCUMENTS 7. juli 1971

OG

UTDRAG AV "EUROPE" NR. 849 14. juli 1971

(IKKE OFFENTLIG OVERSETTELSE)

Europa
dokumenterINNHOLDET AV BESLUTNINGER INNGÅTT MELLOM EUROPA-KOMMISSJONEN OG
MEDLEMSLANDENE FOR Å SETTE EN STOPPER FOR OVERBUD AV STØTTETILTAK
I DE SENTRALE OMRÅDER AV FELLESSKAPET

Etter flere års undersøkelser og forhandlinger har Europakommisjonen og medlemslandene blitt enige om en løsning som går ut på å stoppe overbud av statsstøtte fra neste år i de sentrale områder av Fellesskapet. Ved en slik bestemmelse går medlemslandene med på ikke å overskride en viss grense når det gjelder ytelse av subsidier (til å begynne med 20%). Kommisjonen påtar seg å basere sitt arbeide på de kriterier som det ble enighet om, når de skal uttale seg om de forskjellige typer av støttetiltak. Detaljene er beskrevet nærmere i Kommisjonens rapport til Rådet, som gjengis nedenfor.

Når det gjelder utkantstrøkene (Syd-Italia, Vest- og Sydvest Frankrike, Berlin og områdene langs grensen mot Øst-Tyskland), gjelder ikke ovennevnte ordning, idet støttetiltak som overskrider de tillatte verdier i de sentrale områder, kan vise seg nødvendige i utkantsstrøk. Kommisjonen har under arbeide ad hoc ordninger som følger de samme prinsipper som nevnt ovenfor, men hvor man tar med i betraktningen hvert områdes spesielle problemer.

DE GENERELLE STØTTETILTAK FOR REGIONALE FORMÅL (Kommisjonens rapport
til Rådet)

Ved forskjellige anledninger, og ganske nylig i den tredje halvtermin av programmet for den økonomiske politikk for perioden 1971-1975^x, understreket medlemslandene og Kommisjonen behovet for å stoppe overbud av regionale støttetiltak og for å komme frem til en koordinering av de forskjellige støttetiltak på fellesskapsnivå. Dette behov har blitt sterkere i og med at Rådet og representantene for medlemslandenes regjeringer har vedtatt resolusjonen om dannelsen av en økonomisk og monetær union, idet dens mål innebærer koordinering av statsstøtten.

Men i flere år, og spesielt etter at tollunionen var et faktum, har statsstøtten, og særlig de generelle støttetiltak til regionale formål, øket betraktelig både kvantitets- og kvalitetsmessig. Hvis medlemslandene på den ene side har tydd mer og mer til disse lovregler for å utarbeide sin egen økonomiske politikk, vil på den annen side virkningene av disse avtaler når det gjelder konkurranse og handel føles mer som om tollgrensene har forsvunnet.

Imidlertid har Kommisjonen, på forhånd, ikke sett seg i stand til å si sin mening om overensstemmelsen av de forskjellige støttetiltak innen Fellesmarkedet p.g.a. de forskjellige støttetiltaks lover som er bygd opp på en slik måte at de ikke korresponderer tilstrekkelig, og er av for generell natur.

^xProgram vedtatt av Rådet og av medlemslandenes regjeringer på Rådets 41. sesjon, mandag 8. og tirsdag 9. februar 1971.

Støttetiltak til regionale formål er en av de essensielle midler til regional utvikling, forutsatt at tiltakene er adekvate og rettslig anvendt, og at de gjør medlemslandene i stand til å føre en regional politikk som sikter henimot mer balansert vekst i de forskjellige deler av det samme land.

Dette er grunnen til at Kommisjonen, idet den var opptatt av å opprettholde kravene om effektiv konkurranse og ordnet utvikling i distriktene, foreslo en pragmatisk metode overfor medlemslandene i 1968 - den tidligere meddelelse som er gitt i de viktige sakene vedrørende anvendelse av generelle støttetiltak til regionale formål - som skulle gjøre den i stand til, i samsvar med forordningene i Artikkel 92 et seq. i Roma-traktaten, å bedømme virkningene av disse tiltak for handel og konkurranse og si sin mening om de er forenelige med Fellesmarkedet. Kommisjonen søkte en alternativ løsning med det mål å koordinere og tilpasse tiltakene, da den sto overfor vanskeligheter.

I virkeligheten var de fire medlemslandene (Tyskland, Belgia, Luxembourg og Nederland) for den tidligere nevnte pragmatiske metoden, mens to medlemsland (Frankrike og Italia) var i mot den og heller støttet en mer generell tilnærming. Til tross for denne meningsforskjell samarbeidet alle medlemslandene om den endelige utforming av koordineringsbeslutningen og det var alminnelig enighet om prinsippene i denne.

Det er disse prinsippene som er emnet i den nåværende meddelelse til Rådet.

Med denne informasjon fullbyrder Kommisjonen det oppdrag som har blitt utført under den undersøkelse av Memorandumet som Rådet har påtatt seg, vedrørende Fellesskapets industripolitikk (møtene mandag 8. og tirsdag 9. juni 1970) og vedrørende Rådets beslutningsforslag når det gjelder organiseringen av Fellesskapets virkemidler for distriktsutbygging (møter i Rådet mandag 26. og tirsdag 27. oktober 1970), for å meddele Rådet resultatene av det arbeid som er utført, i samsvar med forordningene i Artikkel 92 et seq. EEC, med de kompetente, nasjonale embedsmenn, for å få slutt på overbudene og for å komme frem til en bedre gjennomsliktighet i de generelle støttetiltak for regionale formål.

I tillegg til oppregningen av koordineringsprinsipper(1), inneholder denne meddelelse en erklæring fra Kommisjonen.

I. PRINSIPPER FOR KOORDINERINGEN AV DE GENERELLE STØTTETILTAK TIL REGIONALE FORMÅL. (2)

1. Koordineringen skal foretas etappevis.

Den skal utføres først i de mest industrialiserte områdene i Fellesskapet (de "sentrale områdene"), en passende løsning, som er inspirert av de prinsipper som det blir redegjort for her, og som vil omfatte de spesifikke problemer som knytter seg til hvert enkelt utkantstrøk, vil bli utarbeidet så snart som mulig for disse områdene.

Dessuten vil anvendelsen av alle de betingelser som er krevet, bli iverksatt etappevis i de sentrale områdene fra 1. januar 1972 i løpet av en overgangsperiode på et år.

(1) Disse prinsippers anvendelsesmåter er emne i Tillegget som er heftet ved dette dokumentet.

(2) Som pkt. (1).

2. Koordineringen omfatter hovedsakelig fire synspunkter som danner et hele: en eneste øvre grense for omfanget, gjennomsliktigheten, distriktsvis spesifikasjon og distriktsvis gjentagelse av støtte til regionale formål.
3. Den øvre grensen for omfanget av støtten er fastsatt i en netto subsidie-ekvivalens beregnet i samsvar med den alminnelige metode for skattelettelse (3), da tendensen må være at man så langt som mulig, reduserer størrelsen på støttetiltakene i de sentrale områdene.

Den øvre grense, som i begynnelsen ble fastsatt til 20% i netto subsidie-ekvivalens, trer i kraft 1. januar 1972. Den berører all støtte som et medlemsland har ydet til en gitt investering.

Unntak fra denne øvre grense kan tillates av Kommissjonen på grunnlag av tidligere meddelelser om de nødvendige, rettferdige tiltak. Disse unntak fra den øvre grense blir gjenstand for en alminnelig meddelelse fra Kommissjonen til Rådet.

4. En viktig betingelse for å sikre koordineringen og bedømmelsen av de generelle støttetiltak, er at støttetiltakene er gjennomsliktige.

Dette medfører følgende forpliktelser for medlemslandene:

- a) - å oppnå en gjennomsliktighet av støttetiltakene i løpet av overgangsperioden.
 - b) - ikke lenger utføre ugjennomsliktige støttetiltak.
 - å tilpasse de nåværende systemer for effektiv gjennomsliktighet, i tilfelle av enhver modifisering eller fornyelse av disse systemer.
 - å eliminere støttetiltak, hvis gjennomsliktighet ikke kan reduseres, før utløpet av overgangsperioden.
 - c) - fra 1. januar 1972 effektivt å anvende den øvre grense for alle støttetiltak til en investor for en gitt anbringelse.
5. Når det gjelder de regionale særegenheter, er det opp til Kommissjonen å forsikre seg om at følgende prinsipper blir respektert:
 - De regionale støttetiltak må ikke dekke hele landet, m.a.o. generell støtte blir ikke gitt som hjelp til distriktsutbygging.
 - De generelle støttetiltak må klart defineres enten geografisk eller på grunnlag av kvantitative kriterier, områdenes grenser, eller når det gjelder det siste, grensene til de soner som drar nytte av støttetiltakene.
 - Unntatt når det gjelder utviklingsformål, må ikke regionale støttetiltak ydes spesielle distrikter dvs., geografisk sett isolerte distrikter som praktisk talt ikke har noen innflytelse på et områdes utvikling.

(3) Denne beskatningsform er beskrevet i pkt. 5 i "Anvendelsesmåtene".

- Når det gjelder spørsmål om å ta stilling til problemer av forskjellig natur, intensitets- og viktighetsgrad, må også intensiteten i støttetiltakene bli forskjellig.
- Graderingen og anvendelsen av støtten må klart indikeres i overensstemmelse med de forskjellige soner og områder.

6. Mangelen på spesifisering av de generelle støttetiltak for regionale formål, på de forskjellige distrikter, gjør det vanskelig å bedømme disse tiltak p.g.a. de problemer som distriktsvis gjentakelse kan forårsake på Fellesskapsnivå. Medlemslandene vil derfor sammen med Kommisjonen komme frem til en prosedyre som gjør at de distriktsvise effekter av støttetiltakene for regionale formål, kan bedømmes.

Uavhengig av utviklingen av den nevnte prosedyre, er det forbudt å føre opp beløp to ganger, dvs. å ta med i betraktningen det samme distriktsvise eller regionale problem, ved å føre opp både regionale og distriktsvise støttetiltak.

- 7. Overvåkingen av anvendelsen av prinsippene for koordinerte støttetiltak for regionale formål, blir sikret av Kommisjonen ved en senere meddelelse om de viktige sakene vedrørende anvendelsen, i samsvar med en prosedyre som garanterer full diskresjon.
- 8. Resultatet av denne anvendelsen vil bli regelmessig undersøkt av kompetente, nasjonale embedsmenn. Kommisjonen vil utarbeide en årlig rapport til Rådet.

II KOMMISSJONENS ERKLÆRING

Idet Kommisjonen tar i betraktning den alminnelige enighet om de forannevnte prinsippene, informerer den Rådet om at den fra 1. januar 1972, idet den utfører det oppdrag som Artiklene 92 et seq. i Roma-traktaten pålegger den, vil anvende disse prinsippene på de generelle støttetiltak for regionale formål som allerede er trådt i kraft eller som vil bli forordnet i de sentrale deler av Fellesskapet.

Kommisjonen anser det for ønskelig at regjeringene i medlemslandene skal gjøre foretaket ensartet med de forannevnte prinsipper, i samsvar med de vedlagte anvendelsesmåter, når de nytter sine støttetiltak til regionale formål.

TILLEGG

Anvendelsesmåter

for prinsippene om koordinering av de generelle støttetiltak for regionale formål

1. Gradvis gjennomføring

Den gradvise natur angår i første rekke det territoriale anvendelsesområde. Idet et av midlene for koordinering og tilpasning av de generelle støttetiltak for regionale formål er å få slutt på overbud blant medlemslandene for å skaffe investeringer til sine respektive områder, skulle den foretrukne løsning først anvendes i de områder hvor virkningene av disse overbud føles mest, særskilt i konkurranse og handel, dvs. i de industrialiserte områdene og i de områder som ligger på begge sider av medlemslandenes grenser. Områdene blir

nedenfor betegnet som "sentrale områder" av Fellesskapet.

Når det gjelder de andre områdene betegnet i sin tur som "utkantstrøk", vil en passende løsning, inspirert av de samme prinsipper, bli utarbeidet videre, og som tar hensyn til alle problemer som knytter seg til hvert enkelt av disse utkantstrøkene.

I tillegg kan, selv i de sentrale områder, anvendelsen av alle de betingelser som det er søkt om, bare oppfylles etappevis. Inntil dette er oppnådd, har man sørget for en overgangsperiode fastsatt til et år fra den dato koordineringen blir gjennomført, m.a.o. fra 1. januar 1972.

2. Definisjon av de sentrale områder

De sentrale områder omfatter hele Fellesskapet unntatt Berlin, det såkalte "Zonenrandgebiet" - dvs. den del av det franske territorium som på det nåværende tidspunkt nyter godt av utviklingsgodtgjørelser - så vel som Mezzogiorno.

"Zonenrandgebiet" er definert i §6, pkt. 1 i den tyske loven om beskatning av landeveistransport ("Gesetz über die Besteuerung des Stressen-güterverkehrs vom 28. Dezember 1968, Bundesgesetzbl. I S 1 461").

PDI (Industrial Development Premium - industriell utviklingsgodtgjørelse) er definert i forordning nr. 69 - 285, av 21. mars 1969 og i forordning av 21. mars 1969 (J.O.R.F. av 30.3.69) med tillegg av forordning nr. 70 - 386 av 27. april 1970 (J.O.R.F. av 10.5.70).

Territoriene betegnet under navnet "Mezzogiorno" er de som er oppregnet i Artikkel 1 i "Single Text" i lovene for Mezzogiorno (forordning av republikkens president, nr. 15 - 23 av 30.6.67, G.U. nr. 159 av 26.6.68).

3. Forhold berørt av koordineringen

Koordineringen og tilpasningen av de generelle støttetiltak angår fire fundamentale forhold: en eneste øvre grense for intensiteten av hjelpen, gjennomsiktigheten av hjelpen, spesifikasjon og distriktvis gjentakelse.

Disse fire forhold er nøye knyttet sammen for å danne en helhet, og man har kommet frem til en prinsippavtale om de forannevnte forhold, selv om anvendelsen av de betingelser som det er søkt om, bare kan oppfylles etappevis.

Hva angår en del av betingelsene - reduksjonen av ugjennomsiktigheten av visse støttetiltak og distriktvis gjentakelser - er det ennå fremgang i det praktiske arbeide. Ikke desto mindre muliggjør de hittil oppnådde resultater iverksettelsen av prinsippene om koordinering fra 1. januar 1972, mens de andre betingelsene må realiseres straks og senest ved utløpet av overgangsperioden på et år.

4. Den øvre intensitetsgrense

Den eneste øvre intensitetsgrense for de sentrale områder definert i pkt. 2 som medlemslandene har påtatt seg å respektere - dvs. den konkrete anvendelse av den generelle støtte hver enkelt investor nyter godt av for en gitt investering - tar sikte på å sette en stopper for overbud av støtte. Denne øvre grense som i løpet av den første fasen ikke nødvendigvis medfører en forandring av de generelle støttetiltak, tar hensyn til alle kumulerde støttetiltak uansett hva de innebærer. Likeledes må det ikke lede medlemslandene til å øke

sine nåværende støttetiltak dersom støttetiltakene p.t. ikke når denne øvre grense.

Når man tar hensyn til resultatene oppnådd ved å anvende den vanlige beskatningsmetode på de viktigste støttetiltak som gjelder i de sentrale områder, er nivået for denne øvre grense til å begynne med fastsatt til 20% i netto subsidie-ekvivalens, kalkulert etter den vanlige metode for beskatningsstøtte.

Dette nivå kan ikke fastsettes en gang for alle. Tendensen må være å senke nivået for støttetiltak så mye som mulig i de sentrale områdene. Videre må man forsikre seg om at den fastsatte grense virkelig svarer til de behov og problemer som finnes i de distrikter som får støtte i de sentrale områder. Dette er årsaken til at så som opprettelsen av en eneste øvre intensitetsgrense må bli en prinsippsak, må valget av nivå for denne øvre grense fortsatt være en anvendelsesform for dette prinsipp. Dette vil gjøre det mulig å oppnå den ønskede fleksibilitet.

Imidlertid betyr ikke fastsettelsen av en eneste grense at bevilgninger er berettiget på noe punkt i de sentrale områder. Kun de distrikter, eller innenfor de sistnevnte, klart definerte og avgrensede områder hvis samfunnsøkonomiske situasjon berettiger støtte, kan nyte godt av bevilgningene. Under denne grense som utgjør en øvre limit, vil medlemslandene fortsette å avpasse intensiteten av sine støttetiltak i tråd med de samfunnsøkonomiske særegenheter i disse områder (se under "regionale spesifikasjoner", pkt. 7) og hvis nødvendig i overensstemmelse med distriktsvise hensyn. Dessuten kan unntak fra denne grense tillates under henvisning til tidligere meddelelse til Kommisjonen om nødvendigheten av dette. Unntakene kan gjelde individuelle tilfeller eller spesielle eller viktige problemer som er knyttet til et område. På grunnlag av ovennevnte fattet Kommisjonen sine beslutninger. Disse unntak fra den øvre grense er gjenstand for en vanlig melding til Rådet fra Kommisjonen.

5. Den alminnelige metode for beskatningsstøtte

Arbeidet har gjort det mulig å fastsette en alminnelig metode for beskatningsstøtte og lignende støttetiltak.

Imidlertid må det understrekes at dette er en sammenligningsmetode og ikke en bokføringsmetode. Den gjør støttetiltakene sammenlignbare innen ett og samme system, og likelædes blant de forskjellige system innen medlemslandene ved at man tar hensyn til den teoretiske maksimumsstøtte som kan bli gitt. Dette teoretiske maksimum kan være svært forskjellig fra det virkelige beløp som ydes i en gitt situasjon.

Metoden er basert på et enkelt målbart kriterium, nemlig den relative størrelse på støtten i relasjon til investeringsbeløpet, uttrykt i prosent. På denne måten er det mulig å inndeile de forskjellige støttetiltak i tre kategorier: gjennomsluktige eller målbare støttetiltak, semi-gjennomsluktige eller beskatningsbare støttetiltak, - for hvilke man kan iverksette en beskatning ved hjelp av hypoteser som enkelte ganger fører til en viss grad av usikkerhet i kalkylene og ugjennomsluktig støtte, som metoden ikke kan anvendes på. I denne siste kategori må man skille mellom de støttetiltak hvor ugjennomsluktigheten kan og ikke kan reduseres. Hva kalkylene angår, beregnes støttetiltakene bare etter beskatningen, m.a.o. den nett

subsidie-ekvivalens som gjenstår som utbytte etter at skatt på fortjeneste er betalt. Man forutsetter videre at firmaet går med fortjeneste fra det første året, slik at skatteinnskrevningen er maksimal. Det resulterer i at intensitetsnivået, som er et resultat av anvendelsesmåten, hovedsakelig ligger under tallene som vi vanligvis har referert til når det gjelder regional støtte.

Bruken av den alminnelige beskatningsmetode for de viktigste støttetiltak til regionale formål som ydes i de sentrale områdene av Fellesmarkedet, gir følgende teoretiske maksimale intensitet bare for gjennomsluktige og semi-gjennomsluktige støttetiltak:

Tyskland	18.1%
Belgia	16.5%
Frankrike	24.7%
Italia	26.7%
Luxenburg	17.3%
Nederland	19.8%

Den skjematiske presentasjon av beskatningsmetoden ved statsstøtte som er blitt utformet på mange multilaterale møter med nasjonale eksperter og godkjent 18. desember av generaldirektørene i nasjonaladministrasjonene, er begrenset til å indikere hoved-definisjonene og de forenklingsoverenskomster som var gjenstand for en avtale på det tekniske plan uten at man her skal gå i detaljer om problemene som må analyseres for å komme frem til disse resultater.

Hoveddefinisjonene og overenskomstene er som følger:

a. Enkle, målbare kriterier: forholdet mellom støttetiltakets størrelse og investeringenes størrelse uttrykt i prosent.

b. Gjennomsluktige eller "målbare" støttetiltak: støttetiltak som har investering som beskatningsgrunnlag og hvor størrelsen på denne investeringen kan fastsettes i prosent.

c. Modellbeskatningsgrunnlag for støttetiltak: inkluderer tre kategorier for utgiftsinvestering, grunn, bygninger og utstyr (1). Anvendelsesmetoden medfører derfor korreksjoner i beskatningsgrunnlaget. Ifølge denne blir hjelpen bare bevilget til en del av disse kategorier eller til tilleggsgifter. Når det gjelder det sistnevnte, er betingelsen for gjennomsluktighet at man kjenner dens størrelse i relasjon til modellbeskatningsgrunnlaget.

d. Distribusjonsnøkler innen beskatningsgrunnlaget for støttetiltakene: de nasjonale eksperter er blitt enige om følgende nøkler (2):

(1) Denne overenskomst innebærer en større eller mindre tilnærmedelsesmargin i samsvar med hva som kommer inn som elementer i disse tre utgiftskategorier.

(2) Disse nøkler er gjennomsnittlige. På dette punkt divergerer derfor metoden fra prinsippet om bare å ta hensyn til den teoretiske, maksimalstøtte.

	<u>Grunn</u>	<u>Bygninger</u>	<u>Utstyr</u>
Tyskland	5	30	65
Belgia	5	40	55
Frankrike	5	50	45
Italia	5	30	65
Luxenburg	5	50	45
Nederland	5	40	55

e. Tidspunktet for utbetaling av støtten: er den samme for alle støttetiltak (3). Det blir ikke tatt hensyn til forskjellen mellom betalingsdatoen, og det tidspunkt man bestemmer at støtte skal gis.

Kreditten stanser den samme dato som subsidiene ved beregning av en forfallsdato.

f. Forfallsrenten som er valgt for beregningene fastsettes til 8%.

g. Problemet med uensartet beskatning på støtte innen ett og samme system - i samsvar med de forskjellige former for støtte, og blant de forskjellige, distriktstise støtteordninger i medlemslandene for samme form for støtte - har blitt løst ved å ta i bruk formelen om netto resultatet etter beskatning uttrykt i subsidieekvivalens for den støtte som blir tilbake som oppnådd utbytte. Dette innebærer som hypotese (4) at firmaet går med fortjeneste fra starten av, og at denne fortjeneste ved slutten av året er tilstrekkelig til å betale de maksimalskatter som er oppkrevet på støttetiltakene.

h. Kalkulasjonsbetingelsene for kreditt med reduserte rater eller med renteavslag er som følger:

- Kvotadelen: i prosent av investeringsbeløpet, idet man tar modellgrunnlaget for beskatning, dekket av kreditten, med i betraktningen.

- Kredittens varighet.

- Varigheten av perioden for fritagelse fra beskatning for innløsning.

- Størrelsen på reduksjonen av rentesatsen.

De lovlige, regulerings- eller administrasjonstekster som meddeles Kommisjonen, må inneholde de betingelser som her er nevnt for at støttetiltakene skal være gjennomsluktige.

(3) Denne forenkling introduserer også en tilnærmet margin bare i betydning av en viss økning i intensitet.

(4) Denne hypotese reduserer i virkeligheten intensiteten av støtten, for såvidt som denne hypotese bare sjelden kan realiseres. Et firma som viser tap eller som hverken kan vise til fortjeneste eller tap i de første par inntektsårene, svarer for en betydelig større andel av støttetiltakene.

i. Referansesatsen er den referansesats som blir brukt av det offentlige som betaling av renteavslag til kredittorganisasjonene. Hvis det ikke finnes en slik sats, skal man overveie om den gjennomsnittlige rentefot for det angjeldende marked kan legges til grunn. Når støtte av denne art økes i en lav, økonomisk periode, velges en sats som svarer til denne økonomiske periode.

j. Gjennomsiktige skattelettelser er de som oppfyller følgende betingelser:

- Skatten må ha et beløp investert i distriktet, som beskatningsgrunnlag.
- En samsvarende skattesats eller en maksimalskattesats.
- En forholdsmessig andel av støtten i relasjon til skattesatsen.
- En begrenset varighet.

Enhver skattelettelse kan imidlertid gjøres gjennomsiktig ved å fastsette en øvre grense uttrykt i prosent av investeringsbeløpet.

6. Støttetiltakenes gjennomsiktighet

Kravet om gjennomsiktig støtte utgjør en esensiell betingelse for å sikre koordineringen og bedømmelsen av støtteordningene. I relasjon til den alminnelige beskatningsmetode, kan ideen om gjennomsiktighet defineres på følgende måte:

- En støtte er gjennomsiktig eller "målbar" når den vanlige beskatningsmetode kan anvendes på den.
- En støtteordning er gjennomsiktig når den - for alle former for støtte som den sørger for - inneholder de betingelser som er nødvendige for å anvende den alminnelige beskatningsmetode på hver form for støtte, idet kriteriene for modulasjon og kumuleringsbetingelsene er klart spesifisert.

De generelle støttetiltak som gjelder på det nåværende tidspunkt, står foreløpig ikke overfor disse betingelser. Med hensyn til dette trenger man noe tid. Det arbeides på ekspertnivå angående ugjennomsiktig støtte.

Ikke desto mindre har man anerkjent at koordineringen av støttetiltakene kan oppnås etappevis uten å vente på utfallet av dette arbeidet ved at medlemslandene påtar seg de forpliktelser som står oppført under punkt 4 i "Prinsippene for koordinering".

7. Distriktsvis spesifikasjon

Dette er et spørsmål om differensiering av intensiteten i støttetiltakene i samsvar med deres natur, intensiteten og viktigheten av de distriktsvise utviklingsproblemer, som offentligheten har til hensikt å løse.

Etter som ideen om distriktsvis spesifikasjon er direkte knyttet til forberedelsen av en distriktspolitikk for Fellesskapet, kan ingen mer presise regler enn forordningene i Roma-traktaten - slik

saken nå ligger an - bestemme i hvilke områder av Fellesskapet det er berettiget med støtte av forskjellig grad og i hvilke dette ikke er berettiget.

Det arbeide som vil bli utført vedrørende distriktsvis spesifikasjon av komiteen for distriktsutbygging, en komite som Kommisjonen foreslo å oppnevne - skal gjøre denne bedømmelsen lettere.

I kraft av Roma-traktaten står det opp til Kommisjonen å forsikre seg om at prinsippene oppført under pkt. 5 i "Prinsippene om Koordinering" er effektive og gjelder etappevis.

8. Distriktsvis gjentakelse

Mangelen på distriktsvis spesifikasjon av de fleste generelle støttetiltak til regionale formål, er et av disse støttetiltaks vesentlige karakteristika, ettersom distriktsstøtte ofte blir gitt uten at man skjelner mellom industrielle områder. Ikke desto mindre er det med andre ord på vare- og tjenestekområdet i distriktene at virkningene av konkurranse og handel føles. Imidlertid er det vanskelig å bedømme disse virkningene av mangel på distriktsvis spesifikasjon av regional støtte.

Det er for å løse denne vanskeligheten at det er nødvendig å utvikle en prosedyre som muliggjør en forståelse for disse distriktsvise virkningene p.g.a. problemene som disse virkningene kan skape på Fellesskapsnivå.

Arbeidet med dette er i fremgang på ekspertnivå. Forskjellige løsninger vurderes. Ikke desto mindre er det anerkjent at koordineringen av regional støtte kan begynne å bli anvendt uten å vente på utfallet av dette arbeidet, på betingelse av at forbudet om dobbel kumulering blir respektert (se pkt. 6 i "Prinsippene om koordinering") og at det tas hensyn til muligheten for at Kommisjonen tar i bruk prosedyren, hvis nødvendig, som står i artikkel 93 §2 i Roma-traktaten, særlig når anvendelsen av de alminnelige støttetiltak er gjenstand for berettigede klager som kommer fra et Medlemsland.

Uavhengig av dette arbeidet, må full oppmerksomhet gis til de distriktsvise syn på opplysninger som fremlegges for Kommisjonen ved Medlemslandene angående støtte. I dette henseende minner man om at:

- Bestemmelsene eller forholdsreglene, som var ment distriktsvis å orientere om regionale støttetiltak, er de elementer som utgjør detaljene i støttetiltakene på samme måte som de andre bestemmelsene, som tidligere er meddelt Kommisjonen i god tid og foreskrevet i artikkel 93 §3 i Traktaten: Det spiller ingen rolle om de nødvendige indikasjoner gjentas i de generelle støttetiltakssystem, eller om det bare refereres til nasjonale eller regionale utviklingsplaner i dem. Disse bestemmelers rettmessige natur (regulerende bestemmelser eller administrative rundskriv), så vel som deres rettmessige karakter (innskrenkende eller nærmest antydende bestemmelser) spiller ingen rolle.

- Når et system med regionale støttetiltak gjelder for både regionale og distriktsvise formål, er det svært viktig at dette system blir meddelt Kommisjonen, under artikkel 93 §3, EEC, slik at det både kan bedømmes ut fra et regionalt og distriktsvist synspunkt.

- den distriktsvise, statistiske informasjon angående anvendelsen av de generelle støttetiltak for regionale formål, er en del av den informasjon som, på samme grunnlag som all annen informasjon i forbindelse med disse systemene, regelmessig skal meddeles Kommisjonen fra medlemslandene, for å gjøre dem i stand til å gå i gang med regelmessig undersøkelse av støttetiltakene foreskrevet i artikkel 93, §1 i Roma-traktaten.

Når det gjelder den kommende statistiske undersøkelse av de distriktsvise gjentakelser av de regionale støttetiltak, er det for øyeblikket under utvikling en fremgangsmåte (ensartetheten i informasjonen, innsamlingsgraden).

9. Så lenge utførelsen av koordineringen og avpasningen av støttetiltakene for regionale formål er fremadskridende, er det nødvendig med overvåkning, ikke bare for å forsikre seg om videre fremgang, men for å kunne få rede på de virkelige resultater av denne koordinering, og om nødvendig, for å perfeksjonere eller utfylle anvendelsesmåtene.

Denne overvåkning utføres av Kommisjonen ved hjelp av en senere meddelelse som vil bli sendt den vedrørende betydningsfulle anvendelsesområder, ifølge en prosedyre som garanterer forretningshemmeligheter, og som vil bli utarbeidet med assistanse fra medlemslandenes eksperter.

Resultatene av anvendelsen av koordineringsprinsippene kommer til å bli undersøkt regelmessig av de høyeste nasjonale utsendinger, som er kompetente når det gjelder støttetiltak. Kommisjonen vil utarbeide en årlig rapport til Rådet.

EUROPAKOMMISSJONEN ANSER FORTSATT SITUASJONEN I BELGIA
ANGÅENDE REGIONAL STØTTE FOR UREGELMESSIG I FORBINDELSE
MED AVTALENS BESTEMMELSER.

Brussel (EU), onsdag 14. juli 1971. Som svar på den skriftlige forespørsel nr. 136/71 fra herrene Vredeling og Oele, bekreftet Europakommisjonen at situasjonen i Belgia angående regional støtte fortsatt er uregelmessig i forbindelse med avtalebestemmelsene; det er stadig framskritt med henblikk på å få bort disse uregelmessighetene. Imidlertid må det bemerkes at den belgiske regjering ikke har nektet å drøfte med Kommisjonen om å ta opp anvendelsesreguleringene av loven om "økonomisk ekspansjon". På den annen side fortsetter forhandlingene. De nåværende uregelmessigheter ligger i det faktum at Belgia provisjonsmessig utførte andre bestemmelser uten å vente på avgjørelsen av forhandlingene (bestemmelsene består av å utvide lovforslagene som var før man tok i bruk den nye loven). Derfor er situasjonen heller komplisert og kan summeres opp som følger:

- Det belgiske parlament tok i bruk den nye "loven om økonomisk ekspansjon" den 30.12.1970.
- Da den nye loven trådte i kraft ble den tidligere loven om regionale støtte-tiltak av 1959 og 1966 avskaffet.
- Den belgiske regjering har påtatt seg å knytte planen om den nye lovens anvendelsesreguleringer til Kommisjonen før de ble anvendt;
- I mellomtiden, har Belgia med kongelig kjennelse, utvidet på ubestemt tid gyldigheten av de tidligere bestemmelser som prinsippielt var avskaffet;
- Kommisjonen anser dette siste lovforslaget for ulovlig, for ingen lovfor-slag skulle etter Kommisjonens mening bli brukt uten dens godkjennelse.
- Den belgiske regjering bemerket at den ikke kunne gå fra en total "lovlig gyldighet", og videre at Kommisjonen selv ga tillatelse til å utvide de tidligere bestemmelser på overgangsbasis, først til juli og så til desember 1970. Det synes riktig å tillate en videre utvidelse til de nye bestemmelsene trer i kraft.

Angående de nye lovforslagene, skal den oppnådde overenskomsten mellom de seks om den øvre grense for støttetiltak til de sentrale områder av Fellesskapet (kfr. teksten i vår EUROPE/Documents series nr. 636), forenkle finansieringen av tekstene.

Her er Kommisjonens forklaringer som svar på spørsmål nr. 136/71:

"19. juli 1970 åpnet Kommisjonen forhandlingene, foreskrevet i artikkel 93 § 2 EEC med henblikk på det belgiske dokument om økonomisk ekspansjon, som reserverer retten til å ta opp en endelig holdning etter å ha undersøkt planen om anvendelsesreguleringer av støttetiltakene som er kommet fram.

De nevnte forhandlinger er ikke ment som spesielle støttetiltak, men for hele støttesystemets vedkommende.

Egenskapen til de forskjellige former for støtte, inntrykket av visse bestemmelser og mangelen på en klar, presis definisjon av den geografiske og distriktsvise anvendelsesområdet av lovforslagene som er planlagt, har ført til at Kommisjonen betrakter dokumentet som ikke forenelig med Fellesmarkedet iflg. artikkel 92 i Romatraktaten.

Kommisjonen bestemte spesielt at gjennomføringen av forholdsreglene som kom frem på basis av tidligere anvendelsesreguleringer, ikke kunne bli akseptert så lenge nøyaktig begrunnelse ikke var blitt gitt angående nødvendigheten av å gi støtte til hvert av de området definert i disse bestemmelsene.

Den belgiske regjering påtok seg å sende dokumentene om de nye anvendelsesbestemmelsene til Kommisjonen.

Ikke desto mindre, etter som dette dokumentet ble vedtatt som loven om økonomisk ekspansjon 30. desember 1970, trådte disse støttetiltak som er bestemt i det, i kraft 1. januar 1971, idet den fastsatte visse foreløpige anvendelsesreguleringer som følgelig opphevet ikrafttredelsen av loven av 30. desember 1970.